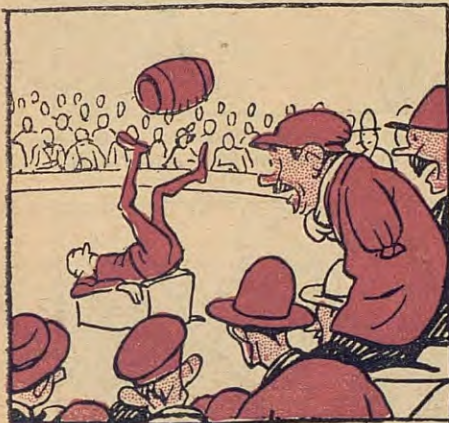

VIROLET

A N U N C I O R I G I N A L

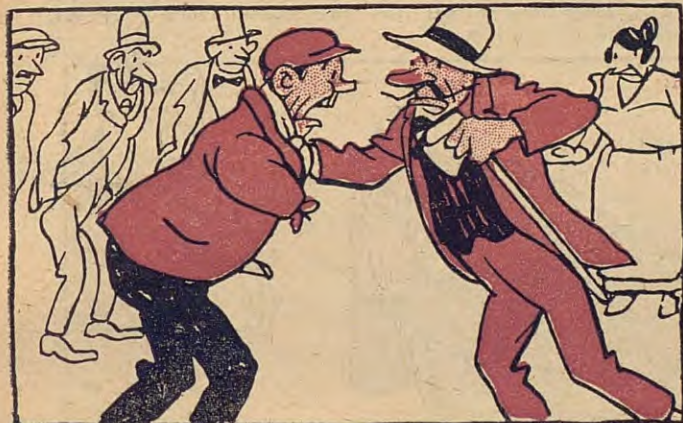
Un infeliç mutilat de la guerra va anar un dia al circ i, en veure com un equilibrista feia infinites cabrioles sense necessitat dels braços, va pensar: «Calla! Si rumio un xic, potser també podré guanyar-me la vida, malgrat el meu defecte físic.

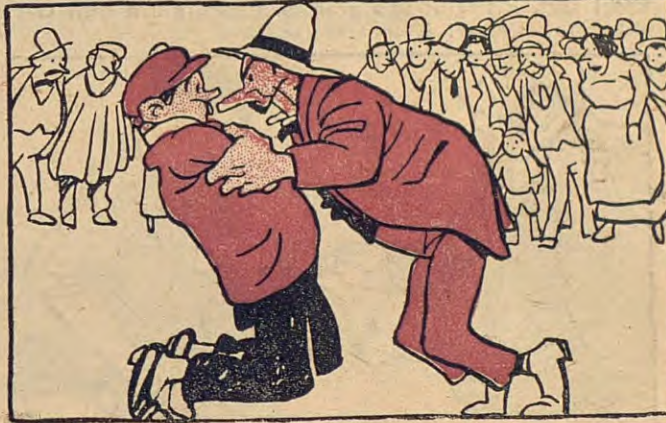
L'endemà va presentar-se a un fabricant de tintes, al qual el varen recomanar, i li oferí els seus serveis. Mes, oh dissort!, aquell senyor li digué que, sense braços, cap servei podia fer-li.—Es a dir—féu l'esguerrat—que si jo demostrés que puc ser-li profitós em llogaria?—Amb molt gust!

Després d'uns dies que el sense braços passà rumiant, sortí al carrer i amb tota la intenció féu de manera d'ensopegar amb un senyor d'aquells que fan cara de «pocos amigos».

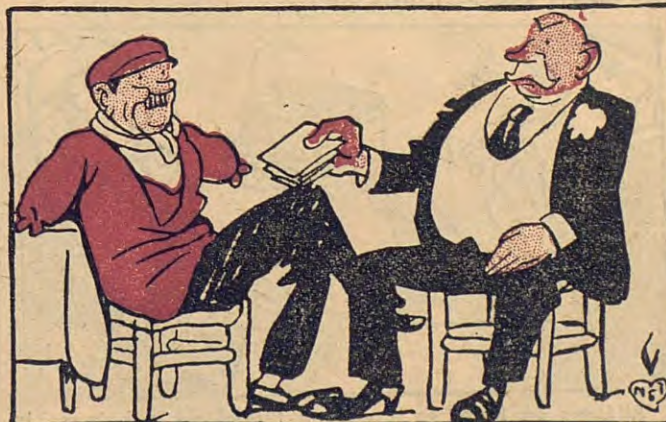
El qual s'indignà i demanà explicacions al nostre home. I com que aquest es prengué la cosa a broma, el ferreny es sufurà més encara i començà a cridar. La gent es posà a fer rotllo.

De les paraules vingueren els fets. Naturalment; per presenciar l'espectacle, la gentada era ja nombrosíssima. I fou aleshores que, en un moment d'indignació, l'home de mal genit donà una gran empenta al seu interlocutor...

...deixant-se caure aquest amb tanta gràcia, que tothom pogué llegir el lletrero que duia escrit en un lloc que no volem anomenar: «La millor tinta del món és la tinta Llamp!

Repetida l'experiència per places i carrers de totes les ciutats i viles, la tinta Llamp fou coneguda de tothom. El fabricant es féu riquíssim i premià esplèndidament a qui l'havia ajudat a fer la fortuna. Moltes voltes l'enginy salva les situacions més difícils!

II. - EN PESOL I EN GARSA

(Continuació)

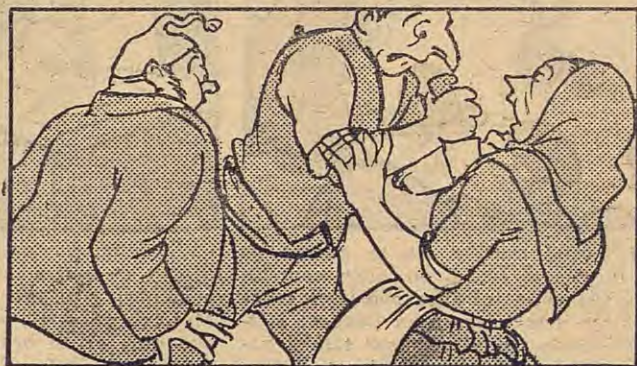
En Pèsol havia dit a la seva dona que comprés cinc pams de budell de porc, i que els omplís de sang, i un cop fet això, que se'ls fiqués a la pitrera.

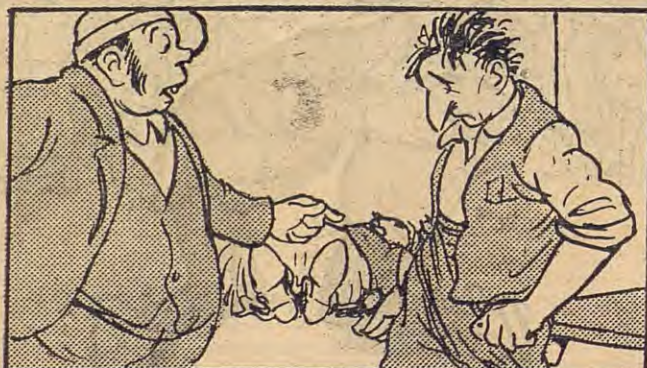
En Garsa vingué treient foc pels queixals: — On és aquest pillo d'en Pèsol? On és, que el vull estomacar!

La dona d'en Pèsol volia calmar-lo, tot dient-li que ella ja li deia a n'el seu home que no fes aquell engany. En Pèsol surt, i, fingint una gran excitació, diu a n'en Garsa:—Ella va ésser! I, encarant-se...

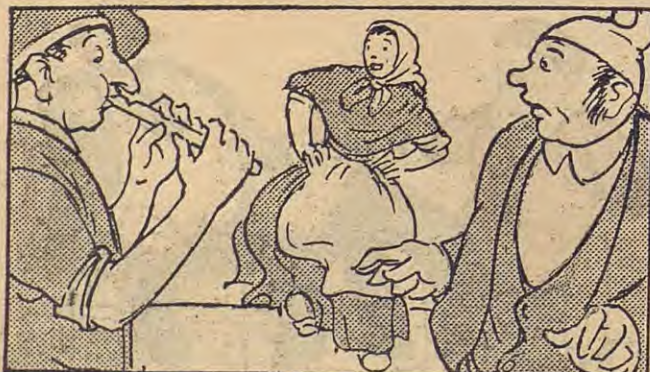
...amb la dona, li diu:—Trapacera, si vas ésser tu qui vares dir-me que ho fes!—Jo?—Sí, tu; grandíssim!—Vares ésser tu i ningú més que tu.—Allavors en Pèsol, esgrimint un ganivet...

...el clava a n'el puesto que ella s'havia amagat la tripa del porc. No en volgueu més de sang! La dona va deixar-se caure com morta. En Garsa, groc com la cera, exclamà:—Ai, Déu meu! Si jo m'hagués pensat que havia de succeir això no hauria dit res.

Ai, Pèsol, què heu fet! Ara us agafaran!—Oh, això rai; diré que heu estat vós.—En Garsa, tot estereït:—Ja us perdono ço del ruc, però no m'emboliqueu amb aquesta mort.

Allavors en Pèsol es tragué un fluiol de la butxaca i digué:—Ara veureu quin poder té aquest fluiol.—Es posà a tocar i la dona començà per obrir els ulls, després s'aixecà i acabà posant-se a ballar.

En Garsa ja no va recordar-se de l'engany del ruc.—M'havéu de vendre aquest fluiol màgic—exclamà tot entusiasmat.—I en Pèsol n'hi féu pagar una gran quantitat. (Seguirà).

TRAMONTANA BENEFACTORA

Una vegada, un hisendat va baixar a vila a vendre una vaca. Com que la bèstia era molt sana i bonica, aviat trobà comprador i va poder entornar-se al seu poble...

...amb les butxaques plenes de moneda i més content que un pèsol. (Ja hem convingut, en què els pèsols estan sempre molt contents.)

—Això que us explico passava a l'Empordà, «palau del vent», com l'anomena el gran poeta Maragall. Precisament aquell dia va entrar una forta tramontanada.

En dies així, sobretot si un és prim i cal travessar algun coll entre muntanyes, és prudent posar-se algunes pedres grosses a les butxaques, no fos cas que el vent se us emportés.

Nostre amic acabava de fer-ho, quan li eixí de trasantó un terrible bandoler que, encarant-li l'arma (una pistola-trabuc, amb la boca més ample que un gramòfon)...

...li exigí la immediata entrega de tot el que portés a les butxaques. El comerciant comprengué que no tenia més remei que obeir...

...però, com que l'ordre dels factors no altera el producte (recordeu l'Aritmètica), començà per fer entrega de les pedres. Immediatament el bufarut...

... se l'emportà pels aires, deixant el terrible bandoler amb un pam de nas.

Nostre amic planejà una bona estona fins que va anar a aterrir davant de casa seva i en els braços dels seus, que per cert ja començaven a passar una miqueta d'ànsla.

El Cavaller de la Creu

(Continuació)

En Jaume del Fonollar feia poc que li havia demanat la filla. I en Fonollar era molt poderós. Demés, ja se sabia: vervessor dels voltants que li fes un tort, era víctima de les més terribles depredacions per part de bandolers que prou s'eixoplugaven a Castell-Isard. Aniria a posar-se malament amb en Fonollar per a donar fe a unes roses florides, qui sap per què, fora de temps?

A coneixement de Mossenyor de Munt-Bernat també havia arribat les noves del Cavaller de la Creu, però s'havia dit:

—Es cou per a mi ço del foraster? No? Doncs, deixem-ho cremar.

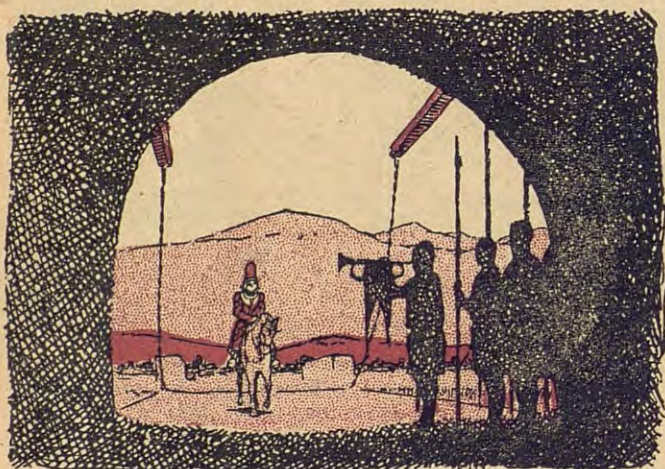
Inclòs li tenia mala voluntat, perquè ara, per part de la gent de Munt-Bernat tot eren xanses quan es tractava de pagar vectigals.

—A Mossenyor li convindria un parent com el d'en Fonollar.

—Mossenyor no tindrà cap creuat que el vinga a veure?

—Tu, receptor dels drets, no saps cap cavaller de Sant Jordi, que vulga pagar els meus?

I és clar que ço no podia oir-ho molt a pleret Mossenyor de Munt-Bernat, que mai s'havia vist discutit.

Quan en Jaume del Fonollar es presentà a casa seva fou rebut amb tota solemnitat. A portes obertes i a servei format, amb els homes d'armes al peu del rastrell, com si rebessin a una majestat de la terra.

Tot seguit, en Jaume del Fonollar i en Dalmau de Munt-Bernat parlaren com a bons amics que eren en la cambra privada del segon.

—Senyor de Munt-Bernat: jo en sento força grat de la vostra amable acullida, que no pagaré pas com me l'ha pagat a mi aquell maleït parent falsari, que els diables s'emportin.

—El Cavaller de la Creu? Vos ha fet alguna traïdoria?

En Fonollar, que s'havia format un plà, començà a posar-lo en planta.

—Què cavaller ni cosa que s'ho valguil! Entrà a casa meua fingint-se parent del meu antic senyor en Giralt de Belleguait, i jo, guardant la santa memòria d'aquell home lleal, d'aquell model de cavallers, li vaig fer parar taula i li vaig oferir la meua arquimesa oberta... Malestruc de mi, que va buidar-la, posant odi i rencúnia contra mi en el cor dels meus vassalls!

—De manera que el cavaller era un picard?

—Si ho era? Més lladre que la guineu! Ni era parent, ni cavaller, ni persona de bé! Ja ho podeu ben creure!

—Ho crec, ho crec... El mal que ha fet entre els meus!

—Ah! També vos ha fet dany, oi?

—No té fi ni compte. Els ha ensoperbit, els ha ensenyat a examinar les gestes de l'amo, i si veiéssiu el que costa ara cobrar els vectigals!

—Es un murriet!

—I tant! Dir-los-hi als meus, que valdria més que jo fes fer obres per a dur-los l'aigua que necessiten! No sé com no vaig ferir-me el dia que ho vaig saber! Per ventura, què faran les mules, si no van a cercar aigua a la font?

—Ja teniu raó!

—I voleu dir que el pòtul del cavaller no tindrà res que veure amb l'incendi de Castell-Isard?

En Jaume, baixant el to de la veu, car encara temia que ho pogués sentir el cavaller, aprofità l'ocasió per a acusar-lo concretament:

—Tinc la seguretat que ha estat ell l'incendiari, per a apoderar-se de les meves riqueses, ell que va eixir a mig incendi, per la falsa braga del castell.

—Es capaç d'estar amagat pels meus dominis...

—Segur que sí... I si no vos en desfeu, és home perillós!

—Oh, me'n desfaré, me'n desfaré! Un incendiari! El faré cercar per la meua gent... i que el penguin...

En Jaume del Fonollar escoltava satisfet aquella ira creixent.

—Sí... que el penguin... Es més: de Castell-Isard ha quedat en peu la forca... Quan el tingueu pres, cediu-me'l, que voldria tenir el goig de penjar-lo per mes mans i en la forca meua...

—Vós sou el més ofès... Jo vos l'entregaré, si els meus l'apresonen... I no sospiteu de ningú més? Perquè ara que hi som... convé desarrelar la cicuta.

En Fonollar no hi veia de goig. La casualitat li ofrenava un venjador.

—Sospito que l'hostaler de la Llebreja és massa amic del cavaller!

—Farem una requesta prop de l'hostaler...

—Penseu que és de la meua jurisdicció!

—L'agafaré en nom vostre, no vos plau?

—Sí; i és possible que junt amb ell hi estigui un patge vostre, que també és molt amic, segons noves meves, del cavaller... En Roderic!

—En Roderic!... Aquest minyó!... Aquest minyó!... Però, qui li fa res al patge d'Elisenda, la meua filla i promesa vostra, que en serà segurament la seva advocada?

En Jaume del Fonollar es mossegà els llavis... Ja feia temps que li havien dit que N'Elisenda de Munt-Bernat tenia una certa inclinació pel seu patge, i encara que sempre havia cregut que davant del seu poder el patge res hi podria, en aquell instant volgué aprofitar l'ocasió per a lliurar-se d'ell.

—Ve bé que vós em parleu d'en Roderic... Diuen pels volts de Castell-Isard, que vostra filla Elisenda tracta amb més consideració de la deguda al patge Roderic...

—Tingueu present que com ella ja sap que vos és promesa i vós recordareu que el patge entrà al meu servei per re-

comanació expressa vostra, serà que Elisenda el distingeix dels demés...

En Fonollar cregué prudent no insistir.

—A la fi, en vostra mà deixo la justícia, Mossenyor de Munt-Bernat, i en pac d'ella vos faig prometença de tenir la defensa dels vostres bens contra tota rapacitat, com a cosa meua, així que hagi pogut juntar la meua host.

Realment, després de l'incendi, els homes d'armes i els servents de Castell-Isard semblava que s'haguessin fos. Te-

moregs molts d'ells de venjances isolades, anaven amagats pels boscs o bé per les cases dels parents, esperant que el senyor fes crides.

I mentres en Jaume del Fonollar cridava a l'host i al servei, en Dalmau de Munt-Bernat es donava pressa a encomanar la recerca del Cavaller de la Creu, de Micer Ronyonet i d'en Roderic, car les paraules dites amb en Fonollar li havien deixat entreveure la possibilitat de desfer-se d'aquell patge que podia destorbar les noces d'Elisenda amb en Jaume, senyor de Castell-Isard.

Ni Micer Ronyonet ni en Roderic havien dormit tranquils; sabien que en «Jaques Fonollet» no era un enemic de poca vàlua i que calia témer la seva venjança.

Amb el Cavaller de la Creu havien corregut cap a l'hostal després d'estendre nous troncs pel pas de la torrentera, i allí prop del foc, parlaren els tres.

—M'heu salvat i jo sóc de naturalesa agraïda... Un altre, fet runes el castell del traïdor, se'n tornaria cap a l'Aljama de Tortosa, però la meua obra restaria incompleta... No sé encara el perquè, però el cor em diu que la meua vinguda haurà estat portada pel bon Déu, que, com he sentit dir al Bei de Tuniç, damunt d'un marbre negre, i en una nit negra, Déu veu i sent a la formiga.

Micer Ronyonet, que era el més gosat, preguntà amb aire de prec:

—Digueu-nos, Mossenyor... Oi que vós sou en Giralt de Bellaguait?

El cavaller vacil·là:

—Escolteu: en Giralt de Bellaguait, veritablement, és mort. Morí el dia que eixí d'aquestes terres, per a anar a cercar la redempció dels seus pecats... del seu gran pecat! Des d'allavors, el seu lloc al món fou ocupat per un modest cavaller creuat, sense patges, sense llegenda a l'adarga, sense penó de guerra...

—I vós sou aquell cavaller...

—Déu ho sap...

—Oh, sí, vós sou! Vós sou!—féu en Ronyonet.—Cap, si no vós, hauria estat capaç de la vostra gesta redemptora de Castell-Isard! Heu tornat al poble tot el que era del poble...

—Ai, que en Fonollet vos ho tornarà a pendre tot, si Déu no m'ajuda!

—Vos ajudarà!

—Així ho crec... Ara bé; vosaltres descansau, que jo me'n vaig al bosc, a parlar amb aquell pobre foll, a veure si obtinc que la seva bogeria s'esplai amb mi!

En Roderic s'eixecà.

—Vós coneixeu poc el bosc i vos hi acompanyaré...

—Es dia clar casi bé... Deixeu-me i dormiu, que potser no sia passat el dia que em feu servei... Adéu-siau!

El Cavaller, embolcallat en sa capa blanca, fent dringar els esperons, eixí calmosament de l'hostal.

Micer Ronyonet estava retut per la son i les emocions de la nit, i en Roderic, encara que la joventut és menys dormilega, també sentia que les parpelles se li cloïen i que el cap, en aquietar-se el cos, començava a brandar. Així, després de ben barrada la porta de l'hostal, se'n anaren a dormir, un xic apesaratats pels somnis que enfeblien el seu son.

Era ja el cap-tard de la jornada, quan un soroll de veus al peu de la porta de la casa desvetllà als dos homes.

—Qui seran?—va preguntar-se en Ronyonet.—Hostes? Masses veus sento.

I dissimuladament, obrí els portellons d'una finestra i guaità a fora. Poc li mancà per a trair-se, llençant un crit de sorpresa.

En front de la porta, discutia un escamot dels homes d'armes del senyor de Munt-Bernat.

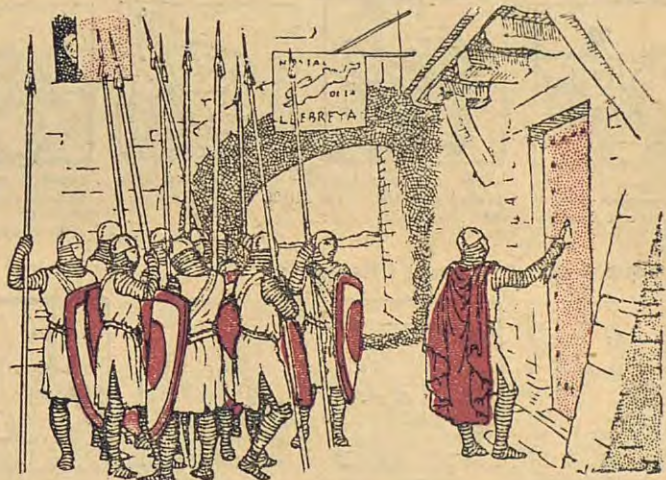
—Ai, Roderic, que deuen venir per tu!—féu en Ronyonet, parlant baix al seu company.—Són homes del teu senyor!

—Ço senyala un mal averany, Ronyonet... Veuràs, obra'm la porta del corral que procuraré fugir de les urpes dels meus... Tu entera't del que volen, que jo tornaré, i si no és res de mal, tot s'arranjarà...

—Fes, fes! Au, corra, que no hauràs de fer més que treure el forrellat i eixir... Vetlla, per ço, abans, no fos cas que haguessen voltat la casa.

Acabava de dir les susdites paraules, quan l'escamot armat trucà amb el pom de les dagues.

Mentre fugia en Roderic, en Ronyonet anava a obrir.

—Què us porta, minyons, per aquesta casa?

—Un mal desig de nostre amo... Bé, de nostre amo o de Mossenyor de Castell-Isard, que ara està amb ell.

—Un mal desig? Em poseu intranquil...

—No, no creiem que sia cosa greu, però tenim l'encàrrec de dur-vos a les presons de Mossenyor.

—A mi? Sóc d'un altra jurisdicció... Sobre mi no hi té dret més que el senyor de Castell-Isard...

—Podeu contar que quan ens envia, és que ja està d'acord amb ell. No vos hem dit que estan junts?

Micer Ronyonet tingué un cobriment de cor. No era home massa valent, i ara es repenedia d'haver deixat marxar a en Roderic, però Déu ens en guard d'un ja està fet!

(Continuará)

GRAN CONCURS D'HISTORIETES

N.º 18 —J. Bultà.

N.º 24. J. Sitjar

Mentre en Titus va xutant el temps li passa volant.

La feina li va augmentant mentre ell està jugant.

Com que el treball és pesat no li ve de molt bon grat.

Per tornà amb els seus companys són tots els seus grans afanys.

I deixa la carretera per anar per la carretera.

Vet-aquí el que li ha passat per voler acabar aviat.

En Joan Moll, ometru, és un cèlebre pintor que el dia primer de mes va obrir una exposició.

N.º 19. —Ventura Rosselló.

Aventures de l'Ambrós

L'Ambrós, cansat del treball, marxava a donar un vol.

I en passar pel davant d'un llac, veié un parell d'ànecs que nedaven molt vius.

No sabent com robar-los, decidí lligar-los pel coll.

I molt satisfet se'n anà a casa per fer amb ells un suculent arròs.

Reposa, encén el cigar i llença el misto. L'ànec, que és molt viu, agafa el misto, i crema el cordill.

Marxen els ànecs volant i l'Ambrós queda badant.

La gent acut al moment per admirar les seves obres i es queden plantats davant d'un quadro que ningú entén què significa.

N.º 20. —Narcís Culubret.

Val més un xato que un nas llarg

En Hans Opp és un policia a qui res agrada tant com que li diguin que és llarg de nas, ço és que té el nas fi.

En Pepet i en Bobby (dos xatets), són dos nens espavilats i, a propòsit del nas, pensen fer-n'hi una al policia.

Un dia, perseguint un lladre, veié en Hans Opp que es ficava en una casa i tancava amb clau.

Per sort o desgràcia seva, a la porta hi havia un forat i hi va ficar el nas. Al forat, hi havia un llac escorredor posat pels xatos.

I en Jepet i en Bobby, autors del llac varen estirar-lo, l'un pel nas i l'altre per la cintura, allargant-l' n oam.

I així com abans s'estarrufava al sentir-se dir en «Nas llarg» avui dia no hi ha res que tant l'enfutismi.

Mes un senyor vell que se les donava de savi, va dir:

—Que no veuen que això són els ballets sobre el gel després d'haver-se'n anat els balladors?

N.º 21. —Llorenç Tordelespar.

El boxejador

En Jip i en Jep es disputen el campionat de llur país.

En Jep rep uns tantsos que Déu n'hi do...

I queda sense sentits.

Encara no s'aixeca, en Jip li venia bolet i així s'acaba el partit.

Treuen a en Jip a hombros.

...i en Jep ja pot estar content de què el treguin a pes de braços.

N.º 22. —Antoni Granada i Escasany.

Una purga

—Decididament, aquest noi ha de purgar-se.
—Oh! És que farà una roberquia.
—Res! Es té de purgar. Arregli-s'ho com pugui!

—Tuietes: Quan ens serveixis el cafè, tira a dintre el del nen, una purga.
—Està bé, senyor.

—Senyoret, el demanen!

—Epl! el papà en té més que jo! La Tuietes s'ha equivocat. Deixa'm canviar-lo.

—Apa, nen; beute ben depressa el cafè que és bo.

—A veure si el purgat hauré sigut jo!...

—Apostat cinquanta duros, que veurà amb aerià les estrelles més aviat que tu.
—Apostats.

El dia de l'apostat.

N.º 23. —Ricard Badrinas.

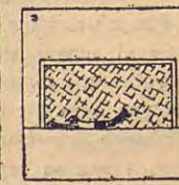
El nom no fa la cosa

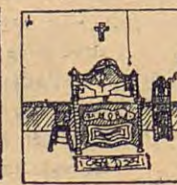
Una «parada» d'en Zamora.

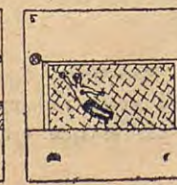
Una «parada» d'en Zamora.

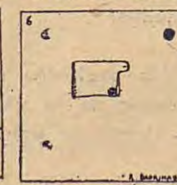
Una «estirada» d'en Zamora.

Una «estirada» d'en Zamora.

Un «puny» d'en Zamora.

Un «puny» d'en Zamora.

—Ja t'he guanyat els cinquanta duros.
—Però, si vas caure!
—Precisament per què vaig caure les vaig veure més aviat que tu.

Entren lladres pel darrera

Amb intents no massa nobles

Don Josep se n'ha adonat

FRASE FETA

TRENCA - CLOQUES ENTRETENIMENT

Aquest saltar es un maura que té quatre policies que l'estan espiaant. Vejam qui els troba.

SOLUCIONS AL NÚMERO PASSAT

Als rodolins incomplets:

I.—S'arregla donya Pepita—per anà a fè una visita

II—Es pinta de tal manera—que sembla una calavera

III—I en pasar pel seu costat—a don Josep ha espantat.

Al laberinte: Número tres. — Al jeroglífic: Trencar una cantonada.

Al entreteniment: Un flasconet d'essència.

Uniu els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, encara que es passi per altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

GRAN CONCURS D'HISTORIETES

N.º 26.—Conchita P. Poin

Dos cavallers amants de l'honor, un dia es bateren...

En el camp de l'idem segons el costum, es presentaren llurs padrins...

...Començà el combat i a un dels cavallers, una bala li trencà una tireta dels elàstics...

...el segon tret i trencà l'altra tireta...

...la tercera bala, se li endú la perruca...

...L'home fuig corrents, dient: —Vejam si poc a poc aquest home em deixarà despullat?

N.º 27.—A. R. Serra.

Més val poc que massa

Sortir la Meroè volia però no fa massa bon dia.

Com que tant se li endona decideix sortir una estona.

La saluden galant. [ment] en Xavieret i en Cl. [ment].

Mentre estaven parlant s'anava ennuvolant.

Tot de sobte, graci [ventada] sort que està ben am. [parada].

De a. es mulla més que cap [dia].

Eduard i Josep Solà, impresors València 200 Barcelona.—Tel. 1282 G.

El pobre Tianot tenia una muller irascible a la qual no hi havia manera de fer entrar en raó. Era cridanera, reganyosa i gran destructora de pisa. (Sortosament, en aquells temps anava bastant barateta).

Decidit a desfer-se d'una dona que estava en furor constant, li donà entenent que sabia un munt de joies i unces amagades en el bosc. I un matí sortiren els dos per anar-lo a desenterrar.

Arribaren a una clariana del bosc i en Tianot mostrà a la muller un pou on afirmà que s'hi trobava guardat el tresor. Quan ja feia l'acció de baixar-hi, la dona el deturà tota entufismada.

—Es a dir que vols abastar-lo tu perquè a mi no me'n toqui res?—féu ella. I desitjant ésser-ne la mestressa, volgué baixar-hi. Això precisament era ço que en Tianot es proposava.

Un cop fou dintre el pou, en Tianot la hi deixà, i xiulant i gairebé brincant de satisfacció, tornà a casa on passà una nit deliciosa: les primeres hores de tranquil·litat de la seva vida.

A l'endemà, com que era bon home, començà a tenir remordiments per la seva traïdora acció. I pensant que aquell escarment hauria amb seguretat corregit a l'esposa, decidí anar a retornar-la a la llum del sol.

Però calculeu quina fou la seva sorpresa en veure que, en lloc de la dona, li sortia un gegant formidable, el qual, però, no tardà a tranquil·litzar-lo amb les seves paraules i el seu aire de bona persona. El gegantàs volgué contar-li per què s'havia presentat tan inesperadament.

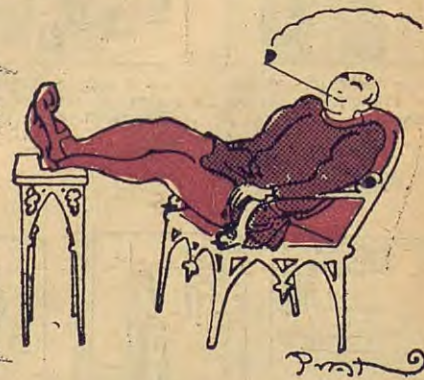
«Jo vivia tranquil i retirat dels negocis en aquest pou que té tot el confort, quan se m'ha presentat una dona que m'hauria amargat l'existència amb els seus crits i enrabiades. Veient que no hi ha manera de reduir-la al pacifisme, he aprofitat l'ocasió per a cedir-li la meua bona plaça. I aquí em tens...

...cercant nou estatge, ara que van tan escassos!... Com que m'has salvat de morir d'una neurastènia, vull recompensar-te—afegí el gegant. I, emmenant-lo a un indret ben amagat, li mostrà un bell tresor sense amo. En Tianot, foll d'alegria, volgué abraçar-lo, però tingué de desistir i li provà el seu agraïment fent-li «ralet... ralet» amb una canya.

Si a Déu plau, de aquí dues setmanes començarem a publicar, en la mateixa forma que sortí «La Serpeta de l'enveja», la formosa

“Rondalla d'amor i de patriotisme”

I, des d'aleshores, el nostre heroi es diu senyor Sebastià, posa greix, no deixa el somriure, fuma bo i no menja mai taronja per no recordar la seva «mitja».

d'en Jordi Català, amb preciosos dibuixos d'en Prat. Durarà quatre setmanes.